

VALIMISED 23. mai

Täiskogu koosolek toimub nelipühäl, 23. mail pärast jumalateenistust kirikus.

Koguduse täiskogu valib uue nõukogu.

NB! Lisaks koguduse nõukogule, juhatusele ja õpetajale saavad nõukogu liikme kandidaate üles seada ka koguduseliikmed. Olenevalt sellest, kas juhatus on otsustanud korraldada kandidaatide ülesseadmise enne täiskogu koosolekut või täiskogu koosolekul, on selleks kaks erinevat protseduuri.

Kui kandidaadid seatakse üles enne täiskogu koosolekut, võib mitte vähem kui 5 ja mitte rohkem kui 10 koguduse täiskogu liiget seada nõukogu liikme kandidaadi üles vastava ülesseadmise kirjaga, mis esitatakse koguduse juhatusele hiljemalt kaks nädalat enne valimisi. Samaks tähtjaks esitab kandidaat juhatusele kirja selle kohta, et ta on nõus kandideerima nõukogu liikmeks. Üks koguduseliige saab osaleda kuni kolme kandidaadi ülesseadmisel. Ühe kandidaadi kohta võib olla ainult üks kandidaadi ülesseadmise kiri.

Kui kandidaadid seatakse üles täiskogu koosolekul, võib vähemalt viis täiskogu liiget kas suulise või kirjaliku teadaandega üles seada oma kandidaadi. Kandidaat peab teatama oma nõusolekust kandideerida kas suulise või omakäelise kirjaliku nõusolekukirjaga. Iga täiskogu liige võib osaleda kuni kolme kandidaadi ülesseadmisel.

Koguduse uue nõukogu kandidaadid on:

Karin Kristel Hansson

Helen Karus

Mare Lavrits

Ehte Mumm

Sirle Nukk

Jaanus Reisner

Terje Tiimus

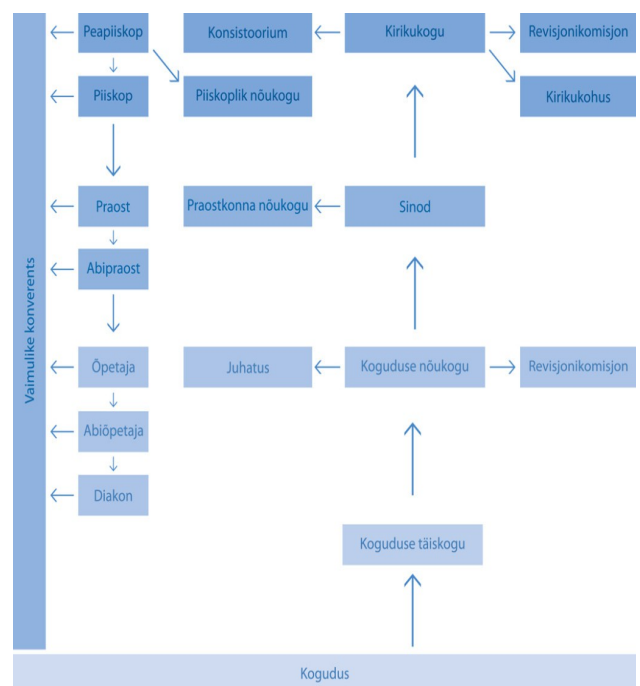
EELK juhtimine

Kõrval on kujutatud meie kiriku juhtimisstruktuur.

Koguduse **täiskogu** moodustub kõigist nendest liikmetest, kes on aasta jooksul teinud liikmeannetuse ja vähemalt korra käinud armulaul. Täiskogu valib ülesseatud kandidaatide hulgast **nõukogu** (meil 7 liiget), kes valib enda hulgast koguduse **juhatuse** (meil 2 liiget). Lisaks valib koguduse nõukogu 2 saadikut praostkonna **sinodile**, kes saadab omakorda 2 saadikut **kirikukogusse**.

Kirikukogu on kõrgeim juhtimisorgan meie kirikus. See valib nii kirikuvalitsuse, **konsistooriumi** kui ka näiteks **peapiiskopi**. Lisaks valitakse revisjonikomisjon ja kirikukohus. Peapiiskopile on abiks **piiskoplik nõukogu** ja piirkonna **praostile praostkonna nõukogu**. **Vaimulike konverents** moodustub kõigist EELK vaimulikest ja see tegeleb õpetuslike küsimustega.

Kiriku juhtimine toimub nii alt üles (kogudus – kirikukogu) kui ka ülevalt alla (peapiiskop – kogudus). Iga koguduse lihtliikmelgi on võimalus kiriku juhtimises kaasa rääkida.

Piiblivõti

Harilik mooruspuu

Harilik mooruspuu, tuntud ka valge mooruspuu nime all, oli Piibli aegadel tuntud kui ilutaim. Iseloomuliku tiheda ümardunud võraga ja läikivate erineva kujuga lehtede tõttu armastati teda eriti kasvatada õukonna aedades. Hariliku mooruspuu kodumaaks peetakse Kesk-Aasiat. See roheliste läikivate ja lõhnava lehtedega puu kasvab tänapäeval Kesk-Hiinas, kuid ka Palestiina aladel. Lisaks harilikule mooruspuule tuntakse maailmas veel Tatari mooruspuud ja selle madalamaid vorme, mille lehevärvused varieeruvad helerohelisest tumeroheliseni. Mooruspuu kuni 2 sentimeetri pikkused vaarikat meenutavad viljad on söödavad ja väga toitvad. Heade kasvutingimuste korral võib mooruspuu kasvada 6-7 meetri kõrguseks.

Vana-Egiptuse legendi kohaselt toodud mooruspuu esmalt Egiptusesse ülempreester Imhotep (u 2650–2600 eKr), oli ta nimetanud hellitavalt imet tegevaks puuks.

Mooruspuu marjad.

Pihlakavärvide aeg

VI osa

Pärast vestlust isaga helistas Joonas Pihlakas Toivo Ummelasele ja palus tungivalt, et nad bussijaamas kokku saaksid. Toivo tuligi, seljas tuluueed teksad ja läikiv tuulepluus. Joonase ärevat olekut tajudes, istus ta sõbra kõrvale ja muheles: „Tead semu, ma annaksin praegu palju, et mõista, mis sinu väikeses peas toimub? Jälle jamad või?“

„Minu jutuajamine isaga kujunes just nii ärevaks nagu ma arvasingi. Toivo, homme on teisipäev ja mul pole õrna aimugi, mida ma vanaisale rääkima peaksin. Ma lihtsalt ei tea enam, kuidas teemat sellele saladuse juurde tagasi viia?“

Toivo hakkas naerma ja ta silmad löid särama: „Ära vaeva oma pead! Läheme poodi, ma teen sulle joogi välja ning siis mõtleme korralikult sinu mure üle järele, eks?“ Joonasel ei jäänud midagi muud üle, kui nõustuda. Olid Toivo ja Diina ju Nögesnõmmel nüüd tema tõelised sõbrad. Või soovis ta ise vaid nii mõelda? Seda Joonas praegu ei teadnud. Õigupoolest oli sõprus üldse midagi sellist, mis võis olla kord tugev ja samas nii habras nagu ämblikuniit ning katkeda.

Poest väljusid poisid juba tunduvalt paremas tujus. Nad suundusid taas bussijaama poole. Sume augusti õhtupoelik töötas tulla soe. Toivo vaatas Joonasele kavalalt otsa ja ütles: „Aga, mis oleks, kui korraldaks su vanaisa kuuris pisikese otsinguretke? Noh, põnevuse pärast või nii?“

Joonast erutas väga selline mõte, aga sõbrale otsa vaadata ta ei julgenud: „Ma tõesti ei tea. Kui ma veel päris poisike olin, ütles kadunud ema, et vanema inimese teadmata ei tohi ma vanaisa tööriista kuuris üldse käia, et see ei ole koht, kus lapsed viibima peaksid. Aga nüüd satun sinna vaid siis, kui viitsin või vanaisal tõesti abi tarvis on. Tead, Toits, elu teismelisena on nii keeruline. Ma tunnen end kodus pidevalt üleliigsena. Mind poputatakse, kuigi ma seda üldse ei vaja. Ma olen mees. Ma tahan end tunda nagu mees.“

Toits naeris jälle ja sõnas: „Siis käitu nagu mees, kui sa seda olla tahad. Hakka isale ja vanaisale vastu, ütle, et tahad teha ise oma eluvalikuid, ütle, et need on sulle tähtsad.“

„Toits, Toivo, elus ei ole ju ükski asi tegelikult nii lihtne nagu sa arvad. Täiskasvanud võivad teinekord täielikult närvidel käia ja kopsu üle maksa ajada. Ma kardan, et just nüüd on see minu ja papsi vahel juhtunud. Ning ma arvan, et seda kahtlustab ka minu vanaisa Eedi.“

„Kuule nüüd, Joonas. Sa räägid nagu oleksid kuuekümmene prillidega vanamees kiiktoolis, kelle ainsaks meelelahutuseks on vaid teleka vaatamine ja Ristiku ristsõnad.“ Üle pika aja vaatas Joonas semule otsa.

Ta nägi Toitsi silmades midagi, mida ta ei olnud seal varem näinud. Seda võiks nimetada elutahteks, mõtles Joonas Pihlakas oma südames. Toivo oli just selline noormees, kellega oleks võinud iga kell luurele minna, selline, kellega ei olnud kunagi igav. Joonas Pihlakas jõi oma limpsipudeli tühjaks ja täis sisemist otsustavust, ütles, et kui vanaisa kuuri otsinguretkele minna, siis tuleb see neil mõlemal hoolikalt läbi mõelda.

„Me teeme seda pimedas. Taskulambi valgel,“ ütles Toivo ja tema silmad löid taas särama.

Veidi hiljem Pihlaka talu väravast sisse astudes valdasid Joonast kummalised, kuid samas väga uut moodi tunded. Tema ülesandeks oli jäänud tööriistakuuri võtme näppamine, ülejäänud pidi Toivo juba ise korraldama. Aga heldeke, kuidas ta seda teeb? See jäi Joonasele veel mõistmatuks. Nooruk ei tahtnud veel tuppa minna ja jalutas talu taha. Majatagune kaasik kohises õrnas tuules ja Joonas ületas kitsukese purde. Siit algasid juba Puraviku talu maad ja selles talus elas pensionieas õpetaja Helmut Tungal, just seesama, kellele Toits oli Reaalaineks ristinud. Poiss pöördus ringi ja võpatas. Õps oli õues:

„Heldeke, Joonas! Sina! Mida sa siin teed?“ küsis Reaalaine üllatunult. Tal olid käes hekikäärid.

„Ma.....ma lihtsalt mõtlesin. See tähendab, mitte ei mõelnud, vaid jalutasin,“ kogeles Joonas.

„Tule sisse. Õhtul kella kuueni on veel aega. Tule, tule, joome teed.“ Joonas kõhkles. Seda ei olnud ta oodanud. Siiski astus ta kriuksuvast aiavärvast sisse. Helmut Tungal oli pikka kasvu kõhn mees. Tema nägu raamis mõlemalt poolt põskhabe. Silmad olid õpetajal tumepruunid, peaeagu kastani värvi ja nende pilk harukordselt sügav. Joonas tundis korraga nagu vaataks õps temast oma pilguga läbi. Otse tema südamesse. Reaalaine kutsus noormehe mugavasse kööki ja pani teekannu hakkama. Joonas lasi silmadel ruumis ringi käia ja aknalauale pilku heites ta peaeagu kangestus. Ta nägi seal raamatut, mille peale poleks ta uneski tulla osanud, et see Reaalainel üldse olla võiks.

Aknavalual lebas Piibel. Joonas oli nii üllatunud, et ta ei saanud esimese hooga sõnagi suust. Kas õpetaja Tungal tõesti loeb sellist raamatut? Mida ta sealt küll leiab ja milleks? Õpetaja Tungal tuli nõukoguaegsete teetassidega laua äärde, ta naeratas, aga see naeratus tundus Joonasele väga kavalana. Ja ometi oli selles pilgus midagi, mida poiss kuidagi selgitada ei osanud. Selles oli huvi, tema Joonase vastu ning see oli noormehe jaoks midagi uut.

„Huvitab või?“ küsis Reaalaine kõitele osutades. „Võta, vaata, usu mind, see raamat ei hammusta,“ ütles õpetaja Tungal ja valas tassidesse saialilleteed. *Järgneb....*